

REŠILA SEM SVET. KDO BO REŠIL MENE?

Kdorkoli je že prvi prišel s to idejo o reševanju sveta v pižami, zagotovo ni imel v mislih mene. Ker če bi preživel v mojih čevljih kak dan, teden ali mesec, bi to idejo takoj odstranil iz seznama idej. Niti na seznam se ne bi mogla uvrstiti, tako nemogoča je. Saj nikoli ni časa, da bi človek vse povedal, lahko pa navržem nekaj drobtinic. Podobno kot rezanje kruha, pri rezanju enega samega kosa nastane polno drobtin. 😊😊

Imam namreč to velikansko srečo, da nisem na cesti ali čakanju in da ves čas delam ter da imam veliko dela. Zato seveda ne morem koristiti dopusta, ker ni časa. Pa ga vseeno moram. Do konca junija baje. Kakor izgleda, ne bomo mogli niti na naš dopust, potemtakem ga bom preživela tako, da bom doma delala. Božansko, o takem dopustu sem vedno sanjala. Seveda, kot veste so razmere zadnje mesece skoraj normalne, zato je logično, da ne dobim kriznega dodatka ali kakega drugega bonbončka. To je baje vse normalno, da poleg svojega šihta kakšen teden oddelam še dodatne poklice, kot so: pomočnica učiteljice 4. in 5. razreda, pa 3. in 5. razreda nauka o glasbi, občasno tudi glavne kuharice, pomožne vodovodarke (servis namreč pride samo, če teče, če kaplja pa baje ni problema, to je vse normalno), IT strokovnjaka, ki porabi ure in ure, da s pomočjo strica Googla in uspešne besedne zveze »how to fix ...« za silo usposobi računalnik, zvočnik, printer, videokamero. Zdaj pri ekranu se mi je zataknilo, črnih črt ne znam popraviti. Mogoče je preveč prižgan, ker računalnika ne ugašamo, ker mu gumb on/off ne deluje. Da ne bo pomote, trenutno imamo ogromno računalnikov doma, samo da zaradi starosti delujejo v omejenem dosegu. Npr. iz enega se da printat, za ostalo ni uporaben, drugega se ne da povezati na wi-fi, zato mora biti blizu prvega, da lahko preklopimo kabel, pa še en sposojen laptop smo dobili, sicer malo bolj počasen in v nekaterih aplikacijah ne deluje mikrofona. Pravzaprav samo v tisti aplikaciji, ki jo nujno rabijo za šolo. Imam tudi video kamero, ki jo lahko premikam iz računalnika na računalnik kar naprej. Printer pa riše packe in ne printa pdf-jev. Hvala službi za moj službeni računalnik, tako da je vsaj en komad res zmogljiv in brezhiben, saj takrat, ko imamo vse tri hkrati nujen sestanek (kar za otroke pomeni ocenjevanje), se zlahka skregamo, kdo ga bolj potrebuje. Jaz seveda. Do sedaj je samo en otrok pri enem predmetu neocenjen – razlog: »Vašega otroka tisto uro ni bilo na videokonferenci«. Jah, pač devetletnik še ne zna resetirati ruterja. Niti s pomočjo enajstletnika ne. Razturamo! To je vse normalno.

Imam tudi to velikansko srečo, da živimo v majhnem stanovanju v bloku. Najemnina in stroški so ostali nespremenjeni, medtem ko se je naša hrana podražila. Srečo pa imam zato, ker vso to hrano, ki jo prinesem iz trgovine, hitro razporedim po majhni kuhinji. Poleg tega pa majhno stanovanje lahko hitro pospravim sama, to je neprecenljiva dobra lastnost majhnih stanovanj. Malo manj je srečno naključje, da je v majhnih stanovanjih malo prostora, npr. ko je bilo treba najti dodaten prostor v stanovanju – kam z vsemi izdelki z oznako »prinesite pokazat po povratku v šolo«, ki se seveda v vseh teh mesecih ne smejo izgubiti ali zmečkati. Morda se zdi smešno, ampak ni tako samoumevno, kam boste umaknili 35 izdelkov. V teh istih prostranih prostorih našega majhnega stanovanja se namreč odvijajo tudi fis-kulturne dejavnosti, ne samo online judo, tudi telovadba s tisoč in enim poskokom, čim višje, čim večkrat. Otroci se menda morajo gibati. Njim se je zdelo zabavno, meni malo manj, saj ne morem delati za službo, medtem ko horda podivjanih malih slonov poskakuje v moji dnevni sobi. Še najmanj zabavno se je po moje zdelo sosedom, njim sem res hvaležna za potrpežljivost. Ko se srečamo, mi niti ni treba ves čas gledati v tla, ampak res se mi smilijo.

Srečo imam tudi zato, ker imam otroke in se lahko učim neskončne potrpežljivosti. Moje delovanje z njimi ima zadnje mesece dve skrajnosti in vse odtenke vmes. Najprej sem bila prava pomočnica učiteljice in sem jima pomagala, ko se je kaj zataknilo, ko je bilo treba kar naprej slikati in pošiljati. Torej, ena skrajnost je bila pomoč, saj kdo pa jim bo pomagal, če ne jaz ... In druga popolno nasprotje. »Pusti me na miiiiiru, a ne vidiš, da sem v službi!!!«, sem rohnela kar naprej, medtem ko sem zvita v dve gubi na kocki, ki je podobna stolu, le da ga ne bi požegnal noben inšpektor za varstvo pri delu. Ampak na vprašalniku nisem zasledila, da pianino ne sme služiti kot pisalna miza, zato sem odključala »primerno delovno mesto«. Kocke sicer ne morem potisniti malo nazaj, da bi bili nogi v normalni legi, ker je tam že garderobna omara, pa kaj, saj vmes veliko vstajam in pomagam, ko internet pada dol ravno med ocenjevanjem (to je v teh mesecih postalo pomembno kot »Mami, gori!!!! Pridi takoj!«). Trajalo je nekaj časa, ampak pri tej drugi skrajni varianti otroci lepo sodelujejo in mi dajo čisti mir, po cele dneve miru, saj nažigajo igrice in klikajo po spletnih trgovinah tako zavzeto, da ne skuhamo niti kosila, niti ne pripravijo malice. In tako potem krmarim med enim in drugim ekstremom, pri prvem delam za službo popoldan, ponoči in cel vikend. Saj bo to verjetno po ZDR čisto normalno, da je vikend namenjen temu, da lahko cele dneve delaš, da v miru ujameš, česar med tednom nisi uspel. Pri drugem ekstremu pa med vikendi skušam dobiti otrokovo identiteto in integriteto nazaj, iz digitalnega v realno.

Pa saj ni tako hudo, malo pretiravaš, veš, pa saj si pridna, saj ti gre dobro. To je problem ja, tale pridnost, ki se je ne moreš znebiti, hujše kot najbolj trdovratni madeži ... Delamo glih vsako bedarijo, ki nam jo kdo ukaže. Če ne bi bila ubogljiva, bi z otroki cele dneve delali hiške po gozdu in si nad ognjem pekli večerjo. Neverjetno, ampak po mesecih tega stanja se mi ne zdi sploh nič več narobe, če je vse narobe ... Aja, neocenjena si, aja, kosilo smo pozabili skuhat, aja, že en teden nisem šla ven, aja, si ugotovila, da če cele dneve nažigaš igrice, da rataš mal čudna, mhja, saj se ti bom posvetila, samo še milijon stvari naredim za službo, do jutri moram oddati eno poročilo, ker imamo jutri sestanek z evropskimi partnerji. Saj veš, rešujemo svet. Saj veš, država nam nič ne pomaga, pomagati si moramo sami. Kot je napisala Ivana: tisti, ki imajo denar, uporabljajo strah, da krepijo svojo moč. Torej tisti, ki nimamo denarja, uporabljamo pogum, da krepimo svojo nemoč?

Tole traja že predolgo. Ni grozno, ampak ni simpl. Ne rešujem sveta v pižami, medtem ko gledam svoje najljubše nanizanke in grizljam čips. Zdaj najbrž že vohate, zakaj imam že ves čas burno reakcijo, verjetno alergijskega izvora, na naloge in nasvete »Sedaj, ko vam je dolgčas, lahko ...«. Ja, sedaj lahko crknem. Rešila sem svet. Kdo bo rešil mene?

Reši se, kdor se more. Nova normalnost.

Tina